

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΜΕ ΤΙΣ ΡΙΓΕ ΠΙΤΖΑΜΕΣ

Βρισκόμαστε στα χρόνια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, συγκεκριμένα στη ναζιστική Γερμανία και παρακολουθούμε τη ζωή ενός οκτάχρονου αγοριού, του Bruno και της οικογένειάς του η οποία ζει στο Βερολίνο. Ο πατέρας του Bruno ο Ralf, που είναι στρατιωτικός, σύντομα προάγεται και η οικογένεια ετοιμάζεται να μετακομίσει στην εξοχή. Το καινούριο σπίτι δεν αρέσει ιδιαίτερα στο Bruno, αντιθέτως με την αδερφή του τη Gretel, διότι δεν είναι κοντά στους φίλους του και δεν έχει τι να κάνει όλη μέρα.

Από το παράθυρο του δωματίου του αχνοφαίνεται ένα «αγρόκτημα» και αποφασίζει να εξερευνήσει το μέρος και να γνωρίσει τα παιδιά, με τις ριγέ πιτζάμες, που μένουν εκεί. Κατά την πρώτη του απόπειρα, τον βλέπει η μητέρα του να κατευθύνεται προς τα εκεί και του λέει πως απαγορεύεται να παίζει από εκείνη την πλευρά, διότι εκεί υπάρχουν παιδιά «διαφορετικά, παράξενα».

Σύντομα μαθαίνουμε πως το «αγρόκτημα» που είδε ο Bruno είναι το Άουσβιτς, το γνωστό στρατόπεδο συγκέντρωσης Εβραίων και πως ο πατέρας του Bruno έχει αρχηγική θέση στη λειτουργία του. Ο Bruno πάντως δεν παραιτείται και μια μέρα που λείπουν οι γονείς του καταφέρνει να φτάσει μέχρι το στρατόπεδο και πίσω απ' το συρματοπλέγμα γνωρίζει ένα Εβραίοπουλο, τον Shmuel, με τον οποίο αναπτύσσει μια ιδιαίτερη φιλία. Με το συρματοπλέγμα ανάμεσά τους, τα δύο παιδιά προσπαθούν να επικοινωνήσουν, να παίξουν και να καταλάβουν τι σημαίνουν όλα τα γεγονότα που διαδραματίζονται μέσα στο στρατόπεδο και οι ανεξήγητες εξαφανίσεις των Εβραίων που ζουν μέσα σ' αυτό, στους οποίους ανήκουν και μερικοί συγγενείς του Shmuel

Η παράσταση είναι γενικά σοκαριστική γιατί βλέπει κανείς τη φριχτή μεταχείριση των Εβραίων μέσα απ' τα μάτια δυο παιδιών που ανήκουν σε δύο τελείως διαφορετικούς κόσμους. Συχνά αναφέρεται πως υπάρχει μια φριχτή μυρωδιά στην ατμόσφαιρα όταν στον ουρανό φαίνεται ο μεγάλος, πυκνός, μαύρος καπνός που έρχεται απ' το στρατόπεδο και εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς τι είδους βασανιστήρια λαμβάνουν χώρα εκεί μέσα.

Το τρομερό, αυτό που με σόκαρε δηλαδή εμένα, είναι το πόση παραπληροφόρηση υπήρχε και πως παρουσίαζε την κατάσταση στους Γερμανούς πολίτες το κράτος. Χαρακτηριστικά υπάρχει μια σκηνή στην παράσταση, όπου τα δύο αδέρφια κάνουν μάθημα στο σπίτι με το δάσκαλό τους και διαβάζουν ένα κείμενο στο οποίο «ο Εβραίος» είναι απειλή για το γερμανικό κράτος, είναι κακός, ύπουλος κι επικίνδυνος και ο Bruno ακούγοντας αυτά φέρνει στο μυαλό το φίλο του τον Shmuel προσπαθώντας να ταυτίσει αυτά που ακούει με αυτά που έχει βιώσει μαζί του και προβληματίζεται γιατί δεν μπορεί.

Επίσης υπάρχει ακόμα μια σκηνή, στην οποία προβάλλεται ένα ενημερωτικό βίντεο σε διάφορους στρατιωτικούς για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στο οποίο προβάλλονται σκηνές στις οποίες τα στρατόπεδα είναι χώροι χαράς και διασκέδασης, «όπου ο κάθε Εβραίος μπορεί να αναπτύξει τα χόμπι και τις δεξιότητές του».

Η παράσταση έχει καθηλωτικό τέλος, το οποίο δε θα αναφέρω, γιατί αξίζει να δείτε αυτή την θεατρική παράσταση. Με σόκαρε όμως ειδικά η σκηνή όπου ο Bruno κρατά το χέρι του Shmuel.

Βαγγέλης Β.

A1